

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1566 usque ad annum 1572

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1772

VD18 90118634

§. 36. Ex Libro I. de prima hominis justitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67213](#)

Sæcul. XVI
A.C. 1567.

quod obediatur divinæ legi: quam sententiam saepe repetit, & multis rationibus probat toto fere libro.

XVI. In eodem libro saepe repetit, quod non sit vera legis obedientia, quæ sit sine charitate.

XVII. Dicit sentire cum Pelagio, qui dicunt, esse necessarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam sublimetur ad statum Deificum.

XVIII. Dicit opera Catechumenorum, ut fidem, & pœnitentiam, ante remissionem peccatorum facta, esse virtutæ æterna merita, quam vitam ipsi non consequentur, nisi prius præcedentium delictorum impedimenta tollantur.

XIX. Videtur insinuare, quod opera justitiæ, & temperantiæ, quæ Christus fecit, ex dignitate personæ operantis non traxerint majorem valorem.

XX. Nullum est peccatum ex natura sua veniale, sed omne peccatum meretur pœnam æternam.

§. XXXVI.

Ex Libro I. de prima hominis justitia.

XXI. Humanæ naturæ sublimatio, & exaltatio in consortium divinæ naturæ debita suit integritati primæ con-

conditionis; & proinde naturalis di- Sæcul. XVI.
A.C. 1567.
cenda est, & non supernaturalis.

XXII. Cum Pelagio sentiunt, qui textum Apostoli ad Romanos 2. (*gen-
tes, quæ legem non habent, naturaliter,
quæ legis sunt, faciunt,*) intelligunt de gentibus fidei gratiam non habentibus.

XXIII. Absurda est eorum sententia, qui dicunt, hominem ab initio, quodam supernaturali, & gratuito dono, supra conditionem naturæ suæ fuisse exaltatum, ut fide, spe, & charitate Deum supernaturaliter coleret.

XXIV. A vanis, & otiosis hominibus, secundum insipientiam Philosophorum excogitata est sententia: hominem ab initio sic constitutum, ut per dona naturæ superaddita fuerit largitate conditoris sublimatus, & in Dei filium adoptatus, & ad Pelagianismum rejicienda est ista sententia.

§. XXXVII.

Ex Libro II. de virtutib[us] im-
piorum.

XXV. Omnia opera infidelium sunt peccata.

XXVI. Et Philosophorū virtutes sunt vitia.

XXVII. Integritas primæ creatio-
nis non fuit indebita humanæ naturæ exaltatio, sed naturalis ejus conditio,

E 4 quam